

en Ordning, at den er simpel og betryggende, og det forekommer mig, at disse to Krav fyldestgøres gennem det foreliggende Forslag. Det er jo rigtigt nok, at det i Almindelighed var Sognefogeden, der blev professional Skatteopkræver, hvis jeg maa bruge det Udtryk. Det var dog ikke saaledes, at Sognefogeden kom for at pante. Man vidste, at han kom som en skikkelig Mand og bad om Skatten, ikke for at gøre Udlæg. Og naar Bemærkningerne forudsætter, at det kun var paa Steder, som laa længere borte, ikke bymæssigt bebyggede Steder i Nærheden af Købstæder, er det ikke rigtigt. Jeg ved, at i Dalum Kommune, som ligger udenfor Odense og er bymæssigt bebygget, var det Sognefogeden, der opkrævede saa godt som alle Skatter. Der var ingen, som tænkte paa deres Skat før den Dag, da Sognefogeden kom og opkrævede den. Ja, at man ikke tænkte paa sin Skat, tør jeg naturligvis ikke sige, det er man desværre nødt til en Gang imellem, særlig under de nuværende Forhold, men man tænkte ikke paa at betale den, før Sognefogeden opkrævede den.

Skattekvitteringsbøger var i sin Tid — jeg havde nær sagt højofficielle Dokumenter, som man betragtede med en vis Ærefrygt. Ifølge Forordningen skulde i alt Fald det ene Ark være Stempelpapir til 4de Klasses Takst, og Bøgerne skulde være paginerede og gennemdragne og oven i Købet forsynede med Amtmandens Segl. Det var, som sagt, højofficielle Dokumenter, som man nærede stor Respekt for. Men denne Respekt er forsvundet, og Bøgerne trænger til Afløsning.

Den nye Form for Opkrævning, som den højtærede Finansminister omtalte ved Forelæggelsen, skulde jo først og fremmest bestaa i, at man indførte Postgirosystemet i Skatteopkrævningen, og det tror jeg vilde være den bedste og fornuftigste Ordning. Jeg finder det rigtigt, at Skatteyderen faar Besked paa, hvor meget han skal betale af de forskellige Arter af Skat, og for saa vidt det kan ordnes paa Giroblanketter, tror jeg, det vil være den lempeligste og behageligste Ordning for Skatteyderne. Derfor vil jeg meget støtte den Tanke, som ligger til Grund for Forslaget, at man gaar ind for en saadan Ordning i saa stor Udstrækning som muligt, ogsaa for dem, der bor i Nærheden af Byerne. Man skal vist ikke regne med, at de, der bor i Nærheden af en By, og som har let ved at komme til Oppebørselsstedet, nok skal betale deres Skatter, at man ikke

behøver at tilsende dem Blanketter. Jeg tror, man skal indføre dette System saa konsekvent som muligt; det vil efter min Mening vække Tilfredshed baade hos Skatteyderne og hos Skattemodtagerne.

Hvad Straffrenten angaar, er jeg enig med ærede foregaaende Talere i, at man selvfølgelig bør betale sin Skat rettidigt, og at det ikke bør være saaledes, at for Eksempel store Skatteydere tjener paa Skatten. Den Dag, Skattens Mønt er forfalden, bør den betales, og har man ikke Lyst til at gøre dette, synes jeg, man bør erlægge det Beløb, eller i alt Fald en Del af det Beløb, som man eventuelt kan indtjene ved at unnlade at betale Skatten rettidigt.

Som jeg sagde til at begynde med, haaber jeg ikke, Udvalgsbehandlingen skal sinke Forslaget. Jeg vil anse det for heldigt, at man faar det gennemført saa hurtigt som muligt til Lettelse for dem, som nu en Gang skal betale Skatten, og jeg tror ogsaa det vil være en Behagelighed for Skattemodtagerne. Ogsaa jeg anbefaler Forslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg takker de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet. Jeg behøver ikke at gaa ind paa de almindelige Bemærkninger, der er gjort; de falder i saa høj Grad sammen med det, der har været Tanken med Lovforslaget, at jeg har Grund til at haabe, at Lovforslaget snarest vil kunne blive gennemført.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (A. P. Hansen) spurgte, om man ikke kunde stryge de ganske smaa Skattebeløb, som det ikke kan betale sig at opkræve. Jeg har selv været stærkt inde paa dette Spørgsmaal, idet jeg paa Amtstuerne har haft Lejlighed til at se disse ganske smaa Beløb, som man sender Folk Regning paa eller eventuelt udpanter for, og jeg har tidt tænkt, at det egentlig ikke er nogen økonomisk Forretning. Jeg vil gerne sige her, at jeg vil forbeholde mig at undersøge, hvilke retlige Konsekvenser der eventuelt kunde komme af at stryge mindre Skattebeløb, og jeg kan maaske faa Lov til i Udvalget at gøre nærmere Rede for mit Syn i saa Henseende.

Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) fremsatte blandt andet et Spørgsmaal om, hvorvidt man overhovedet førte Skattekvitteringsbøgerne, naar de